

Social Class through Time and Space. In: E. E. Maccoby, T. M. Newcomb and E. L. Hartley (eds.): *Readings in Social Psychology*. New York, Holt, Rinehart and Winston 1958, s. 400–425.

- [5] Kohn, M. L.: *Social Class and Parent-Child Relationship: An Interpretation*. American Journal of Sociology, 1963, 68, s. 471–480.
- [6] Kubička L.: *Studie matčiny autority k dětem ve stáří kolem jednoho roku*. In: Vl. Tardy (ed.): *K problémům psychologie osobnosti*. Praha, Academia 1967, s. 205–212.
- [7] Marko, J.: *Rodina a vpravenost dítěte do školy*. Psychológia a patopsychológia dítěte, 1967–1968, 3, s. 519–533.
- [8] Merrill, B.: *A Measurement of Mother-Child Interaction*. Journal of Abnormal and Social Psychology, 1946, 41, s. 37–49.
- [9] Rosen, B. C.: *Social Class and the Child's Perception of the Parent*. Child Development, 1964, 35, s. 1147–1153.
- [10] Walters, J., Connor, R., Zunic, M.: *Interaction of Mothers and Children from Lower-Class Families*. Child Development, 1964, 35, s. 435–440.
- [11] Waters, E., Crandall, V.: *Social Class and Observed Maternal Behavior from 1940 to 1960*. Child Development, 1964, 35, s. 1021–1032.
- [12] Zuckerman, M., Barrett, B. M., Braigel, R. M.: *The Parental Attitudes of Child Guidance Cases*. Child Development, 1960, 31, s. 401–417.

Anna Koudelková

Prohlášení o vědeckém objevu mentionů

Dne 5. června 1973 přednesl prof. František Kahuda, člen redakční rady Sociologického časopisu, vědecké radě pedagogické fakulty University Karlovy prohlášení o vědeckém objevu *mentionů*, které jsou nositeli *mentálních hmotných pohybů vně* nervové soustavy člověka. Obsah prohlášení je tento:

V Ústavu sociálního výzkumu mládeže a výchovného poradenství se od roku 1968 zabýváme sociálním zráním člověka, jehož *n*-dimenzionální model, vybudovaný na sledování *věkové ontogeneze* dialekticky protikladných sociálních faktorů, jsem v roce 1970 aplikoval na jednodušší, jednodimenzionální model zrání mentálního. Výsledky, které jsme při experimentálním zkoumání a exaktním měření komponent mentálního zrání člověka obdrželi, vedly k závěru, že zabýváme-li se hmotnými pohyby, jimiž je myšlení člověka při duševní práci provázeno, je fyzikální svět pro psychické děje sice základní konstrukcí, ale nikoliv konstrukcí úplnou a dostačující. Tak například fyzikální čas *FC* není kategorií psychickou; aby se jí stal, nemůže být závislý pouze na pohybovém rámci pozorovatele, ale též na psychických

proměnných. Proto jsem definoval tzv. *mentální čas MC* vztahem

$$MC = konst \cdot \frac{FC}{B},$$

v němž *B* je rozsahový faktor zkoumaných mentálních reakcí, měřený kvantitativně počtem úspěšných bodů ve zvoleném testu mentální zralosti, *FC* je časový faktor týchž reakcí, měřící pro každého jednotlivce (respondenta) zvlášť jeho individuální latentní dobu rozhodování při zodpovídání úkolů použitého testu. Lze dokázat, že fyzikální význam rozsahového faktoru *B* je dán výrazem

$$B = konst \cdot E_p,$$

kde *E_p* je *potenění* (psychická) energie, vynaložená na splnění testových úkolů. Zvolíme-li pak po stránce formální *konst* rovnou 1 (čímž zavádíme zcela určitý způsob měření potenění energie *E_p*), můžeme z kvantitativního hlediska ztotožnit rozsahový faktor s faktorem energetickým, takže platí

$$E_p = B.$$

Pak ve vztahu pro *MC* je *konst* energetickou konstantou použitého testu.¹

Hlubší analýzou této problematiky jsem došel k těmto poznatkům, pokud jde o procesy provázející myšlení:

1. Psychické pochody uvnitř mentálních struktur, jejichž původ je dán hmotnými elementy živých organismů samých, probíhají u člověka v čase mentálním, který je základní kategorií psychickou.
2. Psychické pochody vně mentálních struktur, jejichž původem (příčinou či následkem) jsou hmotné výtvořky člověka či lidských skupin, probíhají v čase fyzikálním, který je základní kategorií fyzikálního světa.
3. Jen mentální struktury živých lidských organismů mají svůj vlastní mentální čas; všechny neživé výtvořky člověka mají toliko čas fyzikální.

Pak lze prokázat, že zavedení mentálního času jako vlastního vnitřního času lidských bytostí je v souladu s požadavkem teorie speciální relativity; jde o zrelativnění fyzikálního času pro psychické procesy.

Poznali jsme tedy, že vlastní čas *MC* mentálních pohybů plyne při procesu myšlení u kteréhokoliv respondenta jinak než jeho fyzikální čas *FC* na Zemi. Ukázalo se také, že prostor (mentální horizont) a čas (mentální čas) mají ve světě duševních pochodů svérázné vlastnosti, jež by měly být v souladu s vlastnostmi částice, které se mohou ve vlastním vnitřním relativistickém duševním

pochodu pohybovat rychlostí $u = c$, aniž by

¹ Tento zcela nový a ve vědecké literatuře dosud neznámý marxistický přístup k měření času trvání psychických reakcí byl uveřejněn v časopise Československá psychologie, č. 6/1972 pod názvem „Mentální čas jako objektivní vnitřní čas lidských

bytostí“ a je podrobně i s aplikacemi rozveden ve Sborníku vědeckých prací Ústavu sociálního výzkumu mládeže a výchovného poradenství, roč. IV, z roku 1972 pod názvem „Nová metoda měření mentální zralosti člověka“.

se přitom ve fyzikálním vnějším světě narušoval Einsteinův postulát maximální možné rychlosti $v < c$. Takové částice, jejichž význam je pro duševní pochody podstatný, nebyly dosud objeveny. Nazývám je MENTIONY.

Každý respondent při plnění duševního úkolu vytváří a vyznačuje své *mentiony*, jejichž klidová hmota je z měření známa. Optimální klidová hmota mentionu při úplném

24

řešení úkolů testu KVVIT je $m_0 = \dots \cdot 10^{-49} \text{ g}$,

9

což je hodnota řádově 10^6 krát menší než klidová hmota mezonu μ .

Pokud jde o počáteční velikost celkové energie mentionu respondenta, který se v našich experimentech optimu nejvíce přiblížil, nabývá hodnoty $E = 9,744 \cdot 10^{-10} \text{ ergů}$, která je shodná s energií Roentgenových paprsků $h\nu = 9,8 \cdot 10^{-10} \text{ ergů}$ pro $\lambda = 20 \cdot 10^{-8} \text{ cm}$. Již počáteční energie mentionů je tedy tak velká, že pronikají stěnami i nejrůznějšími kovovými překážkami. Avšak po zahájení duševního pochodu v procesu jeho utváření energie mentionů ještě vzrůstá, a to značně, a musí být schopna přeměny v jiné až dosud známé formy energie, například v energii mechanickou. Takovým experimentem může být nejprůkaznější reálná existence mentionů prokázána.

Reálná existence mentionů byla experimentálně prokázána dne 24. května 1973 v Ústavu sociálního výzkumu mládeže a výchovného poradenství za účasti proděkana pro vědu a výzkum prof. Jaroslava Suchého, prof. Miloslava Valoucha z matematicko-fyzikální fakul-

ty UK a vedoucích pracovníků úřadu předsednictva federální vlády ČSSR. Stalo se tak několika fyzikálními pokusy, mezi nimiž za nejvýznamnější považuji roztáčení hliníkového pláště kuželového tvaru energií k němu směřovaných mentionů. Hliníkový plášť je posazen na hrotu svislé osy ve vrchu kužele a energií mentionů je roztáčen jak ve směru, tak v protisměru pohybu hodinových ručiček.

Energie mentionů, která tvoří podstatu šíření změn a energetických informací při duševních pochodech, může tedy být značně velká, i když počáteční energie je u průměrných respondentů řádově rovna toliko měrné energii potřebné pro zrakové podráždění lidského oka ($2,1 \cdot 10^{-10} \text{ erg/sec}$). Představuje až dosud nepoznanou, avšak *existující* energetickou formu živých lidských bytostí, která se projevuje v kvantech za dnes známé měřicí techniky přímo (fundamentálně) nepostižitelných. Proto jsme kvantitativní hodnoty potenční energie $E_p(B)$ měřili odvozeně, jak bylo vyloženo.

Uvedené výsledky prokázaly, že nositelem psychických pochodů nemohou být jen elektromagnetické procesy, ale že v rámci celé komplexní mentální struktury musí existovat ještě jiný nositel duševních pochodů, který umožňuje šíření psychických reakcí a interakcí i rychlostí větší, než je rychlost světla ve vakuu. Einsteinovo omezení rychlosti pohybu partikul fyzikálního světa světelnou rychlostí c tedy *pro mentiony* živých lidských organismů neplatí, tj. je překonáno.

* * *

25. 8. 1973 se dožil 50 let doc. dr. Jiří Houška, CSc., vedoucí vědecký pracovník sociologické sekce Ústavu pro filosofii a sociologii ČSAV. Soudruh Houška patří k našim předním odborníkům v oboru marxistické sociologie a vědeckého komunismu. Ve své vědecké práci se zaměřil především na teoretickou analýzu procesů sociální revoluce a vývoje sociálně třídní struktury v socialistických zemích. O těchto otázkách napsal řadu článků a studií uveřejněných v našich odborných časopisech a sbornících. Ve spolupráci s doc. dr. Karlem Károu, CSc. publikoval dvě knihy: *Otázky lidové demokracie* (Svoboda, Praha 1955) a *Charakter narodnodemokratičeskoj revolucii* (Moskva 1958). V současnosti je v tisku jeho obsáhlá monografie *Sociální struktura a revoluce*.

Mnoho úspěchů v další práci přeje

Redakce Sociologického časopisu